

szakemberek mit deklarálnak továbbadásra érdemes értékek. Ahhoz, hogy például a régi stílusú parasztzene ismét továbbadhatóvá váljék, átélhetőnek kell lennie. Ezt a felbecsülhetetlen értékű munkát végzik napjainkban a táncházegyüttesek fiataljai – nem pedig rusztikus külsőségekkel felcícomázott paraszti „diszkókkal” bővítik a múlt divatok spektrumát. Miközben korszerű tömegigényt elégítenek ki – a tapasztalat szerint, ez a táncházmuzsika éppúgy kifejezi a fiatalság érzéseit, kielégíti mozgásigényét, mint a modern táncok vagy a tömegzenei divatok – a táncházegyüttesek tagjai tisztában vannak azzal is, hogy a népi műveltség nem szétválasztja, hanem összeköti a népeket, a különböző ajkú embereket. Bartók Béla hozzánk szóló üzenetét hallják, akinél szebben talán senki sem fogalmazta meg ezt a törvényszerűséget:

„Az én igazi vezéreszmém... a népek testvérré válásának eszméje, a testvérré válás minden háborúság s viszály ellenére. Ezt az eszmét igyekszem – amennyire erőmből telik – szolgálni zenében; ezért nem vonom ki magam semmiféle hatás alól, eredjen az szlovák, román, arab vagy bármiféle más forrásból. Csak tiszta, friss és egészséges legyen ez a forrás!”³¹

Cseke Péter

(Ifjúmunkás, 1978/50. 5. – 1978. december 17., vasárnap)

Meghívó

„Szeretett a fene soha,
Csak meg voltam véled szokva,
Úgy meg voltam véled szokva,
El sem felejtelek soha.”

Vége a táncháznak...

– Milyen lesz a műsor a Visszhang-esten? – kérdezte egy lány, akit a szobatársnői Bubunak szólítanak.

Sorolom. A népzenenél a szavamba vág:

– Kik játszanak?

– A Bodzafa népi zenekar mezőszéki népzenei játszik.

– Jaj, már a könyökömön jön ki a széki zene! Egyéb sincs, sem a diákrádió műsorán, sem a táncházban, mint széki zene. Miért nem játszanak székely népzene?

– Honnan tudod, hogy mit játszanak? Hányszor voltál a táncházban?

³¹ A híressé vált idézet Bartók Octavian Beunak 1931. január 10-én keltezett leveléből származik, lásd Demény János (szerk.): *Bartók Béla levelei*. Budapest, 1976. 396–397.

– Egyszer voltam, akkor azt játszottak.
 – Ismered a mezősegi táncokat és dalokat?
 – Nem.
 „Nem.” „Egyszer.” – Érvnek kevés. Hívnálak, hogy gyere el máskor is, ha lenne értelme.
 Kezdődik a táncház...

„Én is voltam, mikor voltam,
 Virágok közt virág voltam,
 De rossz kertészre akadtam,
 Keze alatt elhervadtam...”

Golicza Mária

(Igazság, 1978/301. 2. – 1978. december 21., csütörtök)

Regősök

Az országunkban működő városi táncházak számát gyarapítja a több mint két hónapja beindult marosvásárhelyi is. Mint mindegyiket, ezt is közös ügyünknek tekintettük, így minden szombaton a kolozsvári táncház zenészei (Bodzafa, Ördögsekér) és táncosai közül néhányan leutaztak Marosvásárhelyre muzsikálni, és táncot tanítani. Később betársult a székelyudvarhelyi Venyige is.

Mivel a legkönnyebben tanítható és elsajátítható a széki tánc, ezzel kezdték a vásárhelyiek is. Falusi táncos hiánya miatt nem adatott meg az, hogy a fiatalok eredeti formájában láthassák a táncot, de annak ellenére az első tánctanulás után többsége már nagyon ügyesen mozgott.

Néhányan többre értékelték a szombat esti TV-sorozatot, szünetben elmentek; később megtudták, hogy sokat veszítettek: elmulasztották az énektanítást, a zenei anyanyelvővitésének *ritka* alkalmát.

Közben megalakult a *Regősök* együttes, melynek tagjai (Kostyák Attila, Zakariás Attila, Tóth István) vállalták a vásárhelyi táncház vezetését, a rendszeres muzsikálást. (Annak ellenére, hogy ketten Kolozsváron tanulnak, harmadik társuk meg bucaresti egyetemista.)

Nagyon örvendetes dolog, hogy a marosvásárhelyi municípiumi KISZ-bizottság patronálja ezt a tevékenységet, ami lehetőséget ad a fiataloknak egy olyan nemes szórakozási formára, ami a kellemest összeköti a haszonnal. [...]

Kostyák Alpár

(Igazság – *Fellegvár* ifjúsági oldal, 1978/303. 3. – 1978. december 23., szombat)